

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 122/2025-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného Nomus s.r.o., Havlíčkova 16, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3Tpo/47/2024 z 30. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva zaručeného čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu uvedeným v záhlaví. Sťažovateľ navrhuje namietané uznesenie zrušiť, prikázať krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu a priznať primerané finančné zadosťučinenie 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je stíhaný pre skutok opísaný v uznesení vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Brezno, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-250/1-VYS-BR-2024 z 13. augusta 2024 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“), kvalifikovaný ako zločin neoprávnenej výroby a obchodovania s omamnou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, 3 písm. e) Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 0Tp/417/2024-224 zo 14. augusta 2024 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, lehota väzby mu začala plynúť od 12. augusta 2024. Okresný súd nenahradil väzbu miernejšími alternatívnymi opatreniami. Následná sťažnosť sťažovateľa bola zamietnutá uznesením krajského súdu sp. zn.

3Tpo/39/2024 z 10. septembra 2024 (ďalej aj „prvé uznesenie krajského súdu“), ktorý rovnako nenahradil väzbu sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami.

3. Okresný súd uznesením č. k. 0Tp/417/2024-346 zo 7. októbra 2024 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, jeho väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka, a to ani za použitia technických prostriedkov, neuložil sťažovateľovi primerané povinnosti a obmedzenia, neprijal jeho písomný sľub, neprijal záruku dôveryhodnej osoby [REDAKOVANÉ] a neprijal ani peňažnú záruku ponúknutú manželkou sťažovateľa vo výške 20 000 eur. Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu bola namietaným uznesením krajského súdu zamietnutá ako nedôvodná podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

4. Podľa krajského súdu obsahuje uznesenie okresného súdu všetky zákonné náležitosti a je dostatočne odôvodnené. Boli splnené formálne podmienky rozhodovania o väzbe a jej doterajšia dĺžka zodpovedá § 76 Trestného poriadku. K materiálnym podmienkam väzby krajský súd konštatoval, že zistené skutočnosti a dôkazy nasvedčujú tomu, že skutok kladený sťažovateľovi za vinu bol spáchaný, má znaky daného zločinu a zo spisu vyplýva dôvodné podozrenie, že skutok spáchal sťažovateľ. Krajský súd poukázal na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], zápisnicu o prehliadke rodinného domu z 12. augusta 2024, predbežné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru Slovenská Ľupča z 13. augusta 2024 a výsledok toxikologického vyšetrenia sťažovateľa z 13. augusta 2024. Od posledného rozhodnutia okresného súdu o vzatí sťažovateľa do väzby nedošlo k zásadnej zmene v dôkaznej situácii v jeho prospech v takej miere, aby podozrenie bolo rozptýlené. Námietky sťažovateľa spochybňujúce dôvodnosť stíhania tak nateraz nie sú dôvodné. Ak mal sťažovateľ výhrady proti uzneseniu o vznesení obvinenia, mal možnosť proti nemu podať sťažnosť, čo však nespravil. Prípadné procesné pochybenia príslušníkov Policajného zboru budú predmetom dokazovania. Sťažovateľ bol podľa zápisnice č. 1. 101 – 107 pred vykonaním prehliadky iných priestorov a pozemkov vyzvaný na vydanie veci a poučený o svojich právach.

5. Podľa krajského súdu sa nič nezmenilo ani na konkrétnych dôvodoch väzby, sú rovnaké ako ich ustálili konajúce súdy pri rozhodovaní o vzatí do väzby. V neprospech sťažovateľa svedčí aj skutočnosť, že bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, naposledy rozhodnutím Okresného súdu Brezno sp. zn. 2T/87/2008 z 23. júla 2008 za prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, za ktorý mu bolo podmiennečne zastavené trestné stíhanie a určená skúšobná doba, v ktorej sa osvedčil. Podľa ústrednej evidencie priestupkov bol sťažovateľ trinásťkrát priestupkovo postihnutý, teda preukázateľne má sklony k páchaniu protiprávneho konania. Z výpovede [REDAKOVANÉ], ako aj výsledkov toxikologického vyšetrenia vyplynulo, že sťažovateľ je užívateľom návykových látok, ktoré si obstarával jednak pre vlastnú spotrebu, ako aj na distribúciu pre ďalšie osoby. Taktiež aj o hotovosti vo výške 53 000 eur nájdenej pri domovej prehliadke sa možno dôvodne domnievať, že pochádza z distribúcie omamných a psychotropných látok. Krajský súd preto dospel k záveru, že u sťažovateľa je v súčasnom štádiu konania dôvodná obava v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda že po prepustení z väzby na slobodu bude v drogovej činnosti pokračovať.

6. Krajský súd sa stotožnil s okresným súdom, keď neprijal záruku dôveryhodnej osoby, písomný sľub sťažovateľa a jeho väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka nad jeho správaním a ani ponúknutou peňažnou zárukou. Tieto inštitúty v súčasnom štádiu konania nie sú na nahradenie väzby dostatočné, a to jednak s ohľadom na povahu prejednávaneho prípadu, berúc do úvahy závažnosť a okolnosti, za ktorých sa sťažovateľ mal dopustiť trestnej činnosti, a taktiež vzhľadom na jeho osobu, pričom na dosiahnutie účelu väzby by v danom prípade nepostačovala ani kombinácia, resp. kumulácia týchto procesných inštitútov. Vzhľadom na tento záver sa krajský súd ďalej nezaoberal možnosťou uloženia primeraných povinností a obmedzení.

7. S námietkami, že väzba je nezákonná a nedôvodná a že dochádza k prietahom v konaní, sa krajský súd nestotožnil. Zdôraznil, že nezistil žiadnu nečinnosť v postupe orgánov činných v trestnom konaní ani okresného súdu. Jednotlivé procesné úkony sú vykonávané priebežne a v primeraných lehotách s ohľadom na náročnosť a závažnosť tejto trestnej veci, ktorú je potrebné posudzovať komplexne a s prihliadnutím na to, že sa konanie vedie pre zločin. Od závažnosti a rozsiahlosti takéhoto druhu trestnej činnosti sa potom odvíja rozsah a kvalita dokazovania, ktoré je potrebné vykonať, ako aj časové rozpätie, v rámci ktorého je potrebné vykonať jednotlivé dôkazy tak, aby na ich základe bolo možné bez pochybností ustáliť skutkový stav veci. Na tom základe dospel krajský súd k záveru, že pred podaním obžaloby orgány činné v trestnom konaní a v súčasnom štádiu konania aj konajúci súd konajú relatívne plynule a bez neodôvodnených prietahov, preto nezistil porušenie zásady podľa § 2 ods. 6 Trestného poriadku. Orgány činné v trestnom konaní realizujú úkony trestného konania v takom poradí a postupnosti, aby došlo k naplneniu účelu trestného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Krajský súd sa relevantne nevysporiadal s námietkami, ktoré sťažovateľ predostrel v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu. Záver krajského súdu o naplnení materiálnych podmienok väzby je nesprávny, nezákonný, nepreskúmateľný, arbitrárny a ústavne nesúladný. Jedinou reakciou krajského súdu na námietky je strohé konštatovanie, že námietky spochybňujúce dôvodnosť trestného stíhania nateraz nie sú dôvodné. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažovateľ podal sťažnosť, preto odkaz krajského súdu v tomto smere je svojvoľný, ide o nekritické kopírovanie záverov okresného súdu. Namietané uznesenie je zaťažené nedostatkom ústavne súladného odôvodnenia, závery sú len formálne, stereotypné, mechanické, bez individualizácie voči sťažovateľovi, v zásade identické ako v prvom uznesení krajského súdu.

9. K dôvodnému podozreniu krajský súd okrem poukázania na dôkazy neuviedol žiadne skutkové či právne závery, ktoré by mali svedčiť o existencii podozrenia. Sťažovateľ nesúhlasí so záverom krajského súdu, že označené dôkazy zakladajú dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, keďže podozrenie nemožno vzhľadom na jeho kvalitu považovať za dôvodné. Boli odignorované podstatné skutočnosti uvádzané na výsluchu sťažovateľom, týkajúce sa [REDAKOVANÉ] (o manipulovaní s omamnými látkami, ktoré rozptyľujú dôvodnosť podozrenia z prechovávaní omamných látok, ako vyplýva zo záznamu práp. [REDAKOVANÉ] z 13. augusta 2024, pozn.) a samotnej prehliadky. Krajský súd nebral do úvahy spôsob využitia predmetného domu a jeho rozčlenenie na viaceré priestory užívané rôznymi osobami. V priestoroch užívaných sťažovateľom sa omamné

látky ani stopy po nich nenašli na rozdiel od priestorov užívaných [REDAKOVANÉ]. Výsledok prehliadky tak nezakladá dôvodné podozrenie proti sťažovateľovi, iba podozrenie *in rem*. V druhej rovine sťažovateľ namieta nezákonnosť dôkazov produkovaných počas prehliadky, pretože jej nariadením a výkonom došlo k porušeniu zákona. Predmet č. 1 (nosný dôkaz) bol pred začatím výkonu domovej prehliadky vytiahnutý z WC bez predchádzajúcej výzvy, bez poučenia sťažovateľa, nebola pritom umožnená účasť sťažovateľa, nebola tam prítomná nezúčastnená osoba, policajti vstúpili do domu bez zákonného dôvodu a ani dodatočne nebol vyžiadaný súhlas. Na sťažovateľove námietky nebolo reagované.

10. Namietané uznesenie bolo vydané takmer 3 mesiace po tom, ako bol sťažovateľ obmedzený na osobnej slobode, a krajský súd nevzal do úvahy, že vyšetrovateľ nedodržel podmienku konať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. Najvypuklejším porušením § 2 ods. 6 Trestného poriadku je dvojmesačná nečinnosť orgánov činných trestnom konaní pri realizácii procesných úkonov (osoby [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] boli vypočuté 22. októbra 2024, teda 2 mesiace po vzatí sťažovateľa do väzby, vyšetrovateľ bol 65 dní nečinný). Sťažovateľ už pri vzatí do väzby namietal ignorovanie skutočností týkajúcich sa [REDAKOVANÉ], čím vznikla povinnosť krajského súdu skúmať, prečo v čase vydania namietaného uznesenia táto osoba nebola stále vypočutá a bola vypočutá až 27. novembra 2024. Osoby [REDAKOVANÉ] mali byť vypočuté bezodkladne po vznesení obvinenia. Ak to vyšetrovateľ neurobil, je jeho postup z hľadiska ústavnosti väzby neprijateľný. V odôvodnení namietaného uznesenia nie je uvedený žiadny ospravedlniteľný dôvod brániaci vykonaniu týchto dôkazov, keďže ani neexistoval, krajský súd neskúmal a nehodnotil nečinnosť vyšetrovateľa, uviedol len teoretické tézy.

11. Namietané uznesenie je ústavné nesúladne aj pri odôvodnení existencie dôvodov väzby, nevysporiadalo sa s námietkami o neexistencii väzobného dôvodu, ktorý krajský súd založil na charaktere vyšetrovanej trestnej činnosti a nájdení finančnej hotovosti údajne pochádzajúcej z distribúcie drog. Závery krajského súdu sú nesprávne a nepreskúmateľné. Záver, že finančné prostriedky pochádzajú z distribúcie nedovolených látok, nezodpovedá skutočnosti, je svojvoľný a neakceptovateľný, pričom v sťažnosti uplatnenej proti uzneseniu okresného súdu ho sťažovateľ vyvrátil predložením listinných dôkazov, výpisu z jeho účtu, ktorý svedčí o tom, že prostriedky v obdobnom rozsahu postupne v období pred vykonanou prehliadkou vybral z tohto účtu. Na konštatovanie väzobného dôvodu je nedostatočné a svojvoľné odkázanie na register trestov bez uvedenia ďalších skutočností a individualizácie. Obava pokračovania v trestnej činnosti nemôže byť založená na dvoch záznamoch s odstupom 17 rokov (v prípade skutku týkajúceho sa drogovej trestnej činnosti bolo trestné konanie podmiennečne zastavené s tým, že sa v skúšobnej dobe sťažovateľ osvedčil, a druhý prípad sa týka iba prečinu krádeže, kde sa trestné stíhanie skončilo uzavretím zmluvy s poškodeným). Tieto dva prípady, keďže ide o zahladené odsúdenia, nebolo možné pri rozhodovaní o väzbe zohľadniť. Konajúce súdy pri ustálení preventívnej väzby selektívne favorizovali tie skutočnosti, ktoré tento väzobný dôvod reálne založiť nemohli, a skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa zostali bez odôvodnenia nezohľadnené.

12. Krajský súd sa ústavné konformne nevysporiadal s ponúknutými inštitútmi na nahradenie väzby, obmedzil sa iba na strohú, abstraktnú konštatáciu, že nahradenie väzby by v tomto prípade nebolo dostačujúce, čo však nijako neodôvodnil a riadne to neskúmal k jednotlivým ponúknutým inštitútom. Okresný súd nenahradenie väzby odôvodnil poukazom na obzvlášť závažný charakter stíhanej trestnej činnosti, k čomu sťažovateľ namieta, že je stíhaný za zločin, kde sa nevyžadujú

výnimočné okolnosti prípadu pre nahradenie väzby, preto je poukaz okresného súdu nesprávny a svojvoľný. Namietané uznesenie ani v spojení s uznesením okresného súdu nedáva odpoveď na otázku, prečo nebolo väzbu možné nahradiť miernejšími inštitútmi. Poukaz na 13 priestupkov v doprave nemôže byť dôvodom vylučujúcim nahradenie väzby, z tejto okolnosti nemožno vyvodzovať dôvodnú obavu, že bude páchať drogovú trestnú činnosť. Krajský súd sa nijako nevysporiadal s osobnými a rodinnými pomermi sťažovateľa, nie je zrejmé, ako zohľadnil najlepší záujem maloletých detí. Namietané uznesenie je preto v tejto časti arbitrárne a formalistické.

13. Namietané uznesenie bolo vypracované vyšším súdnym úradníkom JUDr. Pavlom Chovankom, ako vyplýva z jeho poslednej strany, a nie zákonným sudcom. Prípravu rozhodnutia podľa § 8 ods. 2 písm. f) zákona č. 549/2003 Z. z. o súdnych úradníkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych úradníkoch“) nemožno stotožňovať s vypracovaním rozhodnutia podľa § 172 ods. 5 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku. Ide o porušenie základného práva na zákonného sudcu. Okrem toho došlo k nezákonnej a neústavnej zmene v senáte 3Tpo, pretože prvé uznesenie krajského súdu bolo vydané v odlišnom zložení senátu oproti senátu, ktorý vydal namietané uznesenie. Sudcu JUDr. Štefana Nováka, LL.M., proti pôvodnému zloženiu senátu nahradil sudca JUDr. Mário Šulej, pričom rozvrh práce s takouto zmenou (zastupovaním) nepočíta.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Jadrom argumentácie sťažovateľa je námietka porušenia označených práv, ku ktorému malo podľa neho dôjsť pri rozhodovaní o jeho osobnej slobode, konkrétne pri rozhodovaní o žiadosti o prepustenie z väzby. Namietta nesplnenie materiálnych predpokladov väzby, nedostatočné odôvodnenie, svojvôľu, nečinnosť vo vyšetrovaní a nedodržanie požiadaviek na zákonného sudcu. Ústavný súd, poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť, konštatuje, že aktuálne posudzovaná sťažnosť je prevažne opakovaním argumentácie z ústavnej sťažnosti sťažovateľa smerujúcej proti prvému rozhodnutiu krajského súdu, o ktorej ústavný súd rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 76/2025, resp. je opakovaním predošlých podaní adresovaných všeobecným súdom.

15. Ústavný súd ustálene judikuje, že väzobné konanie týkajúce sa rozhodovania o osobnej slobode obvinenej osoby musí spĺňať niektoré fundamentálne požiadavky spravodlivého konania, ktoré sú obsiahnuté v špeciálnych ustanoveniach čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na konania týkajúce sa väzby. Jednou z nich je aj právo na náležité odôvodnenie rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 581/2015, II. ÚS 113/2020).

16. Každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie dohovoru, s ktorým musí byť v súlade (III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05). Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej

osobnej slobody. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať *ratio decidendi* (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich za väzbu a proti nej, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (obdobne III. ÚS 271/07).

17. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti. Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe (Toth proti Rakúsku, rozsudok z 12. 12. 1991, ods. 67). Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03).

18. Pri posudzovaní existencie väzobných dôvodov musia všeobecné súdy striktne vychádzať zo zistených konkrétnych skutočností zakladajúcich jednotlivé väzobné dôvody. Výklad zákonných znakov „konkrétnych skutočností“ je predovšetkým vecou všeobecných súdov, ktoré pri dôkladnej znalosti skutkových okolností a dôkaznej situácie tej-ktorej veci majú posúdiť (v ktoromkoľvek štádiu konania), či vzatie do väzby alebo jej ďalšie trvanie/predlžovanie je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel ani pri vynaložení všetkého úsilia nemožno dosiahnuť inak. Príslušné úvahy súdu majú vychádzať vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Zásah ústavného súdu do úvah všeobecného súdu je odôvodnený spravidla len vtedy, ak nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná (m. m. I. ÚS 348/2016). Úloha ústavného súdu sa preto obmedzila na posúdenie otázky, či je odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s odôvodnením uznesenia okresného súdu (IV. ÚS 350/09) ústavnoprávne akceptovateľné.

19. Ústavný súd konštatuje, že oba súdy sa zaoberali základnou materiálnou podmienkou väzby sťažovateľa, a to dôvodnosťou podozrenia zo spáchania skutku vykazujúceho znaky trestného činu. Krajský súd odkázal na výsledky dokazovania uvedením konkrétnych dôkazov (výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], výsledok toxikologického vyšetrenia, výsledky prehliadky iných priestorov, závery expertízneho skúmania predmetu č. 1, odpis z registra trestov), ktoré už pred ním okresný súd zhrnul do svojho uznesenia. Okresný súd odôvodňoval aj skutočnosti vyplývajúce z dôkazných prostriedkov, aj keď nie až do takej miery, ako to bolo v jeho uznesení zo 14. augusta 2024 o vzatí sťažovateľa do väzby. Odkazoval však na to, že od posledného rozhodnutia o väzbe nedošlo k zásadnej zmene v dôkaznej situácii v miere, že by bolo podozrenie dostatočne rozptýlené. Vo vzťahu k splneniu druhej materiálnej podmienky väzby to možno považovať za ústavnoprávne akceptovateľné odôvodnenie najmä z dôvodu, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu

podstatu, keďže je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 541/2021).

20. Ústavný súd pripomína, že vykonané dokazovanie má vždy podporiť príslušné štádium trestného konania, v danom prípade väzobné rozhodovanie, pre ktoré je (ako jeden z materiálnych predpokladov väzby) relevantné dôvodné podozrenie, nie istota spáchania skutkov obvineným, ktorá je relevantným podkladom na odsúdenie. Z dôkazov označených v odôvodnení uznesení okresného súdu a krajského súdu a ich prepojenia so záverom o preukázaní existencie dôvodného podozrenia zo spáchania vyšetrovanej trestnej činnosti ústavný súd nezistil prítomnosť nedostatkov dosahujúcich intenzitu arbitrárnosti, vedúcich k záveru o nesplnení materiálnej podmienky väzby, ako sa snaží prezentovať vo svojej argumentácii sťažovateľ. Späťne sa dajú sledovať úvahy súdov k tejto otázke, keď identifikovali jednu svedeckú výpoveď usvedčujúcu sťažovateľa z opakovanej nedovolenej distribúcie drog tomuto svedkovi, kde miesto predaja uvedené svedkom je totožné s miestom prehliadky, ktorá sa viedla k zaisteniu nedovolených látok. Táto svedecká výpoveď je doplnená ďalšími relevantnými dôkazmi, ktoré sú kompatibilné s jej obsahom. Výsledok toxikologického vyšetrenia takisto svedčí v prospech svedectva, ktoré obsahuje informáciu, že má byť sťažovateľ užívateľom nedovolených látok. Toxikologická expertíza potvrdila u sťažovateľa stopy užívania nedovolenej látky. Tieto dôkazy teda u objektívneho pozorovateľa dostatočne podporujú predpoklad, že sťažovateľ má byť užívateľom nedovolených látok a ich predaj má byť prostriedkom k zabezpečeniu tejto jeho osobnej potreby ich užívania. K uvedenému reťazcu dôkazov sa pridáva aj zaistená finančná hotovosť, o ktorej pôvode možno viesť polemiku, ako to činí sťažovateľ, avšak závery súdov nie je možné úplne jednoznačne označiť za svojvoľné. Ústavný súd v tomto smere bližšie odkazuje aj na odôvodnenie uvedené v bode 13 uznesenia sp. zn. II. ÚS 76/2025 z 12. februára 2025, v ktorom bolo predmetom prieskumu prvé uznesenie krajského súdu. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že úlohou ústavného súdu pri posúdení napadnutého uznesenia krajského súdu nebolo preskúmať správnosť a úplnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje väzobné rozhodnutie.

21. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa osoby [REDAKOVANÉ] ústavný súd uvádza, že okresný súd sa stručne vyjadril ku skutočnostiam vyplývajúcim z úradného záznamu z 13. augusta 2024, teda k možným následkom vstupu príslušníkov Policajného zboru spolu s [REDAKOVANÉ] do domu na zákonnosť prehliadky, na použiteľnosť predmetu č. 1. Jeho záver, že orgány činné v trestnom konaní majú odstrániť pochybnosti spôsobené nesprávnym postupom a vyvodíť z toho následky, nepovažuje ústavný súd za arbitrárny. Rovnako krajský súd zaradil prípadné procesné pochybenia príslušníkov do rámca ďalšieho dokazovania.

22. K námietkam sťažovateľa k tzv. preventívnej väzbe ústavný súd uvádza, že už krajský súd upriamoval pozornosť na skôr ustálené konkrétne dôvody väzby, uviedol, že v neprospech sťažovateľa svedčí, že bol v minulosti dvakrát súdne trestaný, že bol podľa ústrednej evidencie priestupkov 13-krát priestupkovo postihnutý, teda má sklony k páchaniu protiprávneho konania, že podľa výpovede [REDAKOVANÉ] a výsledkov toxikologického vyšetrenia je užívateľom návykových látok a napokon že z nájdenej hotovosti v uvedenej výške sa možno dôvodne domnievať, že pochádza z distribúcie omamných a psychotropných látok. Krajský súd teda nezaložil záver o existencii dôvodu preventívnej väzby len s poukazom na charakter stíhanej trestnej činnosti. Aj závažnosť trestnej činnosti, opakovanie jednotlivých útokov, páchanie žalovaných skutkov počas

dlhšieho obdobia, motív a cieľ trestného činu, ktorý sa kladie obvinenému za vinu, okolnosti spáchania trestného činu, prípadne osoba obvineného či jeho postavenie, funkcia, vplyv, kontakty alebo forma účasti obvineného na páchaní trestného činu môžu v konkrétnych okolnostiach dotvárať objektívnu konšteláciu, ktorá bude spôsobilá vyvolať obavu z možného pokračovania v trestnej činnosti (IV. ÚS 87/2022, podobne I. ÚS 459/2021, III. ÚS 227/2020).

23. Ústavný súd zohľadnil, že každé rozhodovanie o väzbe sa odohráva len v rovine pravdepodobnosti týkajúcej sa následkov, ktoré môžu nastať, a nie úplnej istoty týkajúcej sa dôsledkov, ktoré by mohli nastať, ak by obvinený nebol držaný vo väzbe (IV. ÚS 78/2022). Preventívna väzba nesmeruje k tomu, aby mohlo byť proti sťažovateľovi vykonané trestné konanie. Jej účelom je ochrana verejnosti pred ďalšími trestnými činmi sťažovateľa.

24. Podľa zistenia ústavného súdu uviedli všeobecné súdy pre záver o naplnení dôvodu tzv. preventívnej väzby dostatočné a relevantné dôvody na v tom čase aktuálne trvanie väzby osoby sťažovateľa. Ústavný súd nespozoroval, že by bolo odôvodnenie v tejto časti zjavne nelogické či v úplnom alebo zjavnom rozpore s obsahom výpovedí svedkov či obsahom spisu. V okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil rozpor medzi účelom väzby a označeným dôvodom väzby zisteným krajským súdom na strane sťažovateľa alebo iný prvok arbitrárnosti. V súvislosti s námietkou sťažovateľa o nemožnosti zohľadnenia jeho kriminálnej minulosti (zahladené odsúdenia) ústavný súd poukazuje na odlišnosť procesu posudzovania danosti väzobných dôvodov v porovnaní s procesom hodnotenia predchádzajúcich odsúdení pri ukladaní trestu (pozri I. ÚS 1/2015) a táto okolnosť nevyklučuje možnosť v rámci skúmania väzobných dôvodov na takúto trestnú minulosť obvineného prihliadať. Ústavný súd nezistil svojvoľu či nedostatok odôvodnenia vo vzťahu k rozsahu, v akom poukázal krajský súd na záznamy v registri trestov, nemožno teda prijať záver, že ustálenie dôvodu väzby nebolo ústavné súladné.

25. K súvisiacej námietke o pôvode či zabezpečení finančných prostriedkov ústavný súd uvádza, že pri rozhodovaní o väzbe zvyčajne nie je priestor na detailnejšie preverovanie jednotlivých tvrdení, a to z dôvodu trvania na požiadavke urýchleného rozhodovania. Navyše hodnotenie dôkazov ústavný súd ponecháva v zásade všeobecným súdom, ktoré ho uskutočňujú priebežne pri rozhodovaní o väzbe, ale primárne v závere trestného konania pred rozhodnutím o veci samej a svoje úvahy premietajú do takéhoto konečného rozhodnutia.

26. Zo základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. z práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru vyplýva, že ak osoba pozbavená väzobne osobnej slobody požiadala o nahradenie väzby sľubom, súd rozhodujúci o väzbe je povinný sa so žiadosťou náležite vysporiadať, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu označených práv (I. ÚS 364/08). Okresný súd v tejto súvislosti nemožnosť nahradenia väzby založil na „obzvlášť závažnom charaktere“ stíhanej trestnej činnosti (distribúcia omamných a psychotropných látok v značnom rozsahu) a na skutočnosti, že sa protiprávneho konania v súvislosti s omamnými a psychotropnými látkami dopúšťal už v minulosti. Prihliadol aj na väčšie množstvo priestupkov na úseku dopravy, ktorých sa dopustil v úseku 3 rokov, ktorých závažnosť nie je veľká, ale naznačujú laxný prístup sťažovateľa k dodržiavaniu zákonov. Účel väzby v danom prípade nie je možné dosiahnuť a nahradiť prostriedkami uvedenými v Trestnom poriadku. Dĺžka väzby nie je neprimeraná. Krajský súd nedostatočnosť ponúknutých inštitútov náhrady väzby (ani v prípade ich kumulácie) odôvodnil

povahou prípadu, berúc do úvahy závažnosť, okolnosti, za ktorých sa mal dopustiť trestnej činnosti, a osobu sťažovateľa.

27. Ústavný súd identifikoval v tejto časti odôvodnenia namietaného uznesenia odpovede na námietky sťažovateľa napriek ich namietanej paušálnosti, teda nedostatku konkretizovania na jednotlivé ponúknuté inštitúty náhrady väzby. Tento nedostatok odôvodnenia nedosahuje v okolnostiach prípadu sťažovateľa intenzitu porušenia označených práv. Tvrdenie okresného súdu o obzvlášť závažnom charaktere stíhanej trestnej činnosti vzhľadom aj na odôvodnenie krajského súdu, v ktorom sa uvedené označenie nevyskytuje, nepovažoval ústavný súd za taký nedostatok, ktorý by dosahoval úroveň svojvôle [v podobe procesnej, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom na rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012)].

28. Poukázanie na osobu sťažovateľa, závažnosť, rozsah vyšetrovanej trestnej činnosti vytvára prijateľný skutkový podklad na odôvodnenie záveru namietaného uznesenia krajského súdu o nemožnosti nahradenia väzby sťažovateľa miernejšími alternatívnymi opatreniami. K námietke sťažovateľa, že konajúce súdy pri rozhodovaní o jeho väzbe mali zohľadniť a nezohľadnili záujem jeho maloletých detí, ktoré sú podľa vyjadrenia sťažovateľa odkázané na jeho starostlivosť, ústavný súd odkazuje, že pri rozhodovaní všeobecných súdov o väzbe je predmetom vyvažovania na jednej strane záujem na rešpektovaní osobnej slobody trestne stíhanej osoby, na druhej strane záujem spoločnosti na vyšetrení trestnej činnosti a na ochrane spoločnosti pred ďalšou trestnou činnosťou (II. ÚS 76/2025). Osobná starostlivosť o rodinného príslušníka nie je ani podľa judikatúry ústavného súdu dôvodom na nahradenie väzby (IV. ÚS 634/2024). Pri vyvažovaní teda oproti ochrane spoločenských záujmov stojí záujem na rešpektovaní osobnej slobody obvineného, nie záujmy maloletých detí stíhaného obvineného, ako sa sťažovateľ mylne domnieva. Ústavný súd zohľadnil aj skutočnosť, že išlo o prvé rozhodovanie o osobnej slobode sťažovateľa nasledujúce po rozhodnutí o vzatí do väzby, čo odlišuje prípad od sťažovateľom uvádzanej veci sp. zn. III. ÚS 232/2024, kde išlo o už 14 mesiacov trvajúcu väzbu, a preto aj napriek nedostatkom odôvodnenia namietané uznesenie považuje ústavný súd za dostatočné na založenie výnimky z pravidla zachovania osobnej slobody v čase jeho vydania.

29. K námietke opakovania odôvodnení predošlých rozhodnutí o väzbe ústavný súd už v predošlej decíznej praxi vyslovil, že opakovanie skutočností opodstatňujúcich dôvod väzby v predošlých rozhodnutiach, neznižuje ich relevanciu, ak súd preskúmaním všetkých okolností dospel k záveru o ich pretrvávajúcej existencii (napr. I. ÚS 384/2019, I. ÚS 247/2022, II. ÚS 98/2024). Aj z rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva, na ktorú opakovane odkazuje aj ústavný súd, vyplýva, že keby existovali rovnaké, teda relevantné a v predchádzajúcom konaní dostatočne vysvetlené dôvody na ponechanie osoby vo väzbe a tieto pretrvávali po celú dobu väzobného stíhania, pričom zákonnosť väzby by už bola predmetom niekoľkonásobného preskúmania, nebolo by za takýchto okolností možné všeobecnému súdu vyčítať, že tieto dôvody v odôvodnení svojho rozhodnutia opakovane (napr. Knebl proti Českej republike z 28. 10. 2010, sťažnosť č. 20157/05; podobne aj I. ÚS 123/2022, I. ÚS 347/2022, II. ÚS 98/2024).

30. K dĺžke samotného trestného stíhania ústavný súd uvádza, že v čase rozhodovania okresného súdu, ako aj krajského súdu išlo o druhé rozhodnutie o väzbe sťažovateľa v rámci v tom čase prebiehajúcej prípravnej časti trestného konania. Nie je vylúčené, že v dôsledku zmeny dôkaznej situácie dôjde k prehodnoteniu väzobného stíhania, ústavný súd však pri svojom prieskume vychádzal zo stavu v čase vydania namietaného uznesenia. To bolo vydané 2 mesiace a 17 dní po rozhodnutí o vzatí sťažovateľa do väzby zo 14. augusta 2024. Žiadosť o prepustenie z väzby podal 23. septembra 2024, v čase, keď jeho väzba trvala 43 dní, okresný súd rozhodol 7. októbra a krajský súd 30. októbra 2024.

31. Ústavný súd nepovažuje za dôvodnú námietku, že krajský súd bližšie neskúmal, že vyšetrovateľ nedodrжал podmienku konania s osobitnou starostlivosťou a urýchlením. V čase vydania namietaného uznesenia ešte nešlo o prípad dlhšie trvajúcej väzby. Sťažovateľ namietal dvojmesačnú nečinnosť orgánov činný trestnom konaní pri realizácii procesných úkonov, pretože osoby ██████ a ██████ boli vypočuté 22. októbra 2024, a nie bezprostredne po vznesení obvinenia, na čo reagoval krajský súd tvrdením, že príslušné orgány konajú s ohľadom na závažnosť veci relatívne plynule a bez neodôvodnených prieťahov. Odpoveď krajského súdu, hoci je všeobecnejšia (v spojení s odpoveďou okresného súdu odkazujúceho na vysvetlenie prokurátora o spracovávaní posudkov a finančnom vyšetrovaní, pozn.), nepredstavuje dostatočný základ na založenie záveru o porušení práva na urýchlené rozhodnutie o trestnej veci sťažovateľa krajským súdom. Zo sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu vyplýva, že vyšetrovateľ po zamietnutí žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu okresným súdom (7. októbra 2024) naplánoval 6 úkonov, výsluchov svedkov na 17., 18. a 22. októbra 2024. Ústavný súd v takýchto časových okolnostiach nepovažuje za dôvodné vyčítať krajskému súdu, že nepovažoval postup vyšetrovateľa za nečinnosť, a tak nepriamo posudzovať, aký mal byť postup vyšetrovateľa pri vyšetrovaní stíhanej trestnej činnosti. Presne ohraničiť dĺžku konkrétneho trestného stíhania v zákone nie je možné (m. m. II. ÚS 120/2023, III. ÚS 586/2023), pričom dĺžka doterajšieho trestného konania vedeného proti sťažovateľovi sa so zreteľom na konkrétne okolnosti veci nejaví extrémne dlhá a podľa názoru ústavného súdu neprekročila hranicu ústavnoprávnej akceptovateľnosti, resp. nesignalizuje ústavnoprávnu neudržateľnosť.

32. K námietkam sťažovateľa o porušení práva na zákonného sudcu ústavný súd uvádza, že v prípade konania a rozhodovania o väzbe podľa čl. 5 dohovoru nemožno bez ďalšieho uplatniť všetky procesné záruky podľa čl. 6 dohovoru, ktorý sa naň nevzťahuje, určité základné procesné záruky sa ale poskytovať musia, i keď nemusia byť nutne rovnaké (II. ÚS 108/08, II. ÚS 175/17). Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre strany sporu, že v ich veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolani podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený (pre rôzne dôvody a rozličné účely) výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m. m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07). Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09).

33. K označeniu osoby vyššieho súdneho úradníka na rovnopise vyhotovenia namietaného uznesenia ústavný súd uvádza, že, vychádzajúc z princípu subsidiarity, nie je jeho úlohou podávať výklad podústavných noriem, čo by v tomto prípade zahŕňalo výklad pojmu príprava rozhodnutia

podľa § 8 ods. 2 písm. f) zákona o súdnych úradníkoch v konfrontácii s výkladom pojmu vypracovanie rozhodnutia podľa § 172 ods. 5 v spojení s § 180 Trestného poriadku. Pre posúdenie relevancie tejto námietky sťažovateľa je podstatné, že namietané uznesenie riadne podpísal predseda senátu (čo sťažovateľ ani nenamietal), a nie vyšší súdny úradník (sťažovateľ netvrdil, že by ním podpísané bolo). Ústavný súd nemá dôvod skúmať mechanizmus interného pracovného vzťahu medzi vyšším súdnym úradníkom a predsedom senátu pri príprave návrhu rozhodnutia, ktoré predseda senátu v konečnej podobe autorizoval. Je potrebné zásadne rozlíšiť rozhodnutie ako individuálny právny akt, ktorý je prejavom výlučnej právomoci sudcu, a návrh rozhodnutia (jeho písomného vyhotovenia), ktorý takú povahu nemá (IV. ÚS 118/2019).

34. To, že vyšší súdny úradník je uvedený na rovnopise namietaného uznesenia ako osoba, ktorá vypracovala rozhodnutie, nepovažuje ústavný súd za nedostatok spôsobilý založiť záver o nedodržaní požiadaviek vyplývajúcich zo základného práva na zákonného sudcu, ktoré sa primerane aplikuje aj pri námietke o porušení základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Všeobecný odkaz sťažovateľa na psychologický efekt ukotvenia nepovažoval ústavný súd za relevantný, keďže z okolností nijako nevyplýva, že by vyšší súdny úradník bol zapojený do procesu prijímania namietaného uznesenia do momentu jeho vyhlásenia na neverejnom zasadnutí.

35. K súvisiacej námietke legitimacy súdneho rozhodnutia ústavný súd dodáva, že označenie osoby, ktorá vyhotovila návrh rozhodnutia pre sudcu, v samotnom rovnopise rozhodnutia je paradoxne možné považovať za krok v prospech legitimacy, keďže sa tým transparentne deklaruje konkrétne zapojenie osoby (inej ako sudcu) do procesov predchádzajúcich rozhodovaniu alebo súvisiacich s rozhodovaním, podobne ako to je pri uvádzaní mena osoby, ktorá zodpovedá za správnosť (písomného) vyhotovenia rozhodnutia.

36. Námietku sťažovateľa, že senát rozhodoval v zložení inom ako pri poslednom rozhodovaní o väzbe (sp. zn. 3Tpo/39/2024) a že rozvrh práce s takouto zmenou nepočíta, ústavný súd nepovažoval za dostatočnú na založenie záveru o porušení procesných záruk spravodlivého konania vyplývajúcich z čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru. Podľa bodu 3.1.2 rozvrhu práce krajského súdu na rok 2024 (v znení dodatku č. 9 účinného od 1. októbra 2024) je totiž zrejmé, že senát 3 je zložený zo sudcov 1. JUDr. Mária Šuleja, 2. Mgr. Ivany Datlovej a 3. JUDr. Ing. Miroslava Mandáka, všetci členovia senátu sú aj predsedami senátu. Z tohto bodu vyplýva aj spôsob zastupovania členov senátu, pričom JUDr. Mária Šuleja zastupujú v 1. rade sudcovia zastupujúceho senátu 5 v poradí 1, 2, 3 (ktorými sú podľa bodu 3.3.2 rozvrhu práce 1. JUDr. Štefan Novák, LL.M., predseda senátu, 2. JUDr. Martin Lupták, PhD., MBA, predseda senátu, 3. JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD., predseda senátu). Tieto ustanovenia rozvrhu práce podľa zistenia ústavného súdu vyvracajú tvrdenie sťažovateľa, že rozvrh práce so zmenou (zastupovaním) nepočíta. Pri prvom rozhodnutí o väzbe sťažovateľa sp. zn. 3Tpo/39/2024 z 10. septembra 2024 bol zjavne uplatnený uvedený postup zastupovania prvého člena senátu 3 JUDr. Mária Šuleja prvým členom senátu 5 JUDr. Štefanom Novákom, LL.M., o čom napokon svedčí aj úradný záznam z 10. septembra 2024 nachádzajúci sa v tomto spise. Toto rozhodnutie však nie je predmetom prieskumu v súčasnosti, preto ústavný súd nemá dôvod bližšie analyzovať dôvody vtedajšej zmeny zloženia senátu 3. Ústavný súd nepovažuje preto za ústavne nesúladne, ak ďalšia sťažnosť sťažovateľa bola v zmysle osobitných pravidiel vyplývajúcich z druhej vety bodu 2.5.2 rozvrhu práce zapísaná tomu istému

senátu 3 a ten vydal namietané uznesenie v riadnom zložení (bez opakovaného uplatnenia pravidla o zastupovaní použitého pri prvom rozhodnutí o väzbe) vyplývajúcom z bodu 3.3.2 rozvrhu práce.

37. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd odôvodnil ústavne akceptovateľne splnenie dôvodu tzv. preventívnej väzby a celkovo aj dvojitého materiálneho predpokladu väzobného stíhania s poukázaním na konkrétne skutkové okolnosti vyplývajúce z tejto trestnej veci. Konajúce súdy sa posúdením väzobnej veci sťažovateľa zaoberali dostatočne, náležite a primerane, pričom poskytli náležitú odpoveď na všetky kľúčové námietky sťažovateľa. V okolnostiach prípadu ústavný súd nezistil rozpor medzi účelom väzby a dôvodmi väzby zistenými krajským súdom na strane sťažovateľa. Išlo o prípustné uplatnenie výnimky z práva na osobnú slobodu a bezpečnosť. Konajúcimi súdmi prezentovaná interpretácia jednotlivých ustanovení aplikovaných právnych noriem (príslušných ustanovení Trestného poriadku o väzobnom rozhodovaní) nijako nepopiera ich účel a zmysel, a teda má z hľadiska ich ústavnej konformnosti akceptovateľnú podobu.

38. Podľa názoru ústavného súdu preto nie je dôvod na prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie z dôvodu nedostatku reálneho základu na vyslovenie porušenia označených práv namietaným uznesením krajského súdu. Ústavná sťažnosť musela byť posúdená ako zjavne neopodstatnená podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. marca 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu